

ΕΙΚΟΝΑ

Στὴν Κ^α Σ. II.

Στὴν ἀγκαλιά Σου κράταγες μίαν ἀγκαλιά τὰ ρείκια
καὶ διάβαινες ἀργὰ τὸ μονοπάτι,
μὲ τὰ μαλλιά τὰ ὀλόξανθα σὰ χρυσαφένια φύκια
ριγμένα τόσο ἀδιάφορα στὴν πλάτη.

Κι ἀπ' τὴν πλαγιά πού ἀνέβηκες, σὲ λίγο ροβολοῦσαν
τὰ ποίμνια, κ' οἱ βοσκοί, καὶ τὰ τροκάνια,
τὰ λάλα κυπροκούδουνα γλυκὰ πού ἀντιλαλοῦσαν
τὸ πέρασμά Σου, μὲς ἀπ' τὰ ρουμάνια.

Κ' εἶτανε σὰ νὰ πῆγαινες κ' Ἐσὺ κατὰ τὴ στάνη,
— τόσο ἀπαλή, γεμάτη καλωσύνη,
παιδί τοῦ λόγγου ὡς νᾶσουνε μὲ ριγωτὸ φουστάνι
σ' ἓνα παλιὸ ταμπλώ τοῦ Σεγκαντίνι.

Βοτίνι—Γορτυνία; Αὐγούστος 1922.

ΙΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

βίθος τῆς σκιάς τῆ σουβλερὴ λεπίδα τοῦ φεγγαριοῦ,
πού ἔλαμπε κρεμασμένη.

Κουνήθηκε δυνατὰ. Γιατὶ σκεπτόταν. Εἶταν ἀργά.
Ὁ μάρμπα συνταγματάρχης, στὰ βήματά τους, θάνα-
πήδαγε ἀπὸ τὴ σκιηὴ του σὰν ἀχιβάδα, θὰ κούναγε
σὰ φλόγες τὸ σταχτί του μαντύα, τὸ ντυμένο ἀπὸ μέσα
κόκκινα, καὶ βάρδα!

— Ἐμπρός, δρόμο!

Κουνήθηκαν, δακρυσμένοι ἀπὸ τὸ χασμορητὸ,
μὰ μὲ πρόσωπο συσπασμένο. Τραβήχτηκαν ἔξω ἀπὸ
τὸ μακρὸ χαντάκι.

Περπάτησαν, περπάτησαν, ἀνοίγοντας ὑπέμετρα
τὰ μάτια, νιώθοντας νὰ κάθεται στὰ πρόσωπά τους
μιὰ σκληρὴ μάσκα ἀπὸ βροχή, κάθε φορὰ πού τὸλ-
μαγαν νὰ κοιτάξουν τὸ φεγγάρι.

Τί λοιπόν; Κανεὶς σκοπὸς ἀκόμα; Στάθηκαν.
Ἦχαν χάσει τὸ δρόμο τους. Ἐφταιγε τὸ φεγγάρι μὲ
τὸ μισόφωτό του, μὲ τὴν ἀπατηλὴ φῶς του, πού ξε-
γέλαγε...

Ἰγούσαν, ξαναξέκριναν. Σήκωναν πολὺ ψηλὰ τὰ
πόδια τους ἀπὸ τὸ βάλτο. Ἀπόφενγαν προπάντων τίς
τρῦπες τῶν ὀβίδων, τίς μικρὲς αὐτὲς τελματόδικες
λίμνες, ὅπου ἓνα ζευγίρι ἄλογα μποροῦσε νὰ πνιγεῖ,
καὶ τὴν ἡμέρα εἶναι κοκκινωπές.

Προσπάθησαν νὰ προσανατολιστοῦν καλύτερα
στὴν ἀπέραντι λασιώδικη πεδιάδα, καὶ πάλι ἄρχισαν
νὰ περπατᾶνε μὲ τὸ κεφάλι χαμηλά.

Ἄξαφνα μιὰ πιστολιά...

Ὁ λοχίας βλαστήμησε. Ἦύρισε ἀπὸ τὴν μέρος,
ἀπὸ τᾶλλο, σὰν ἀνεμοδείχτης.

— Εἴμαστε στὶς τουρκικὲς γραμμές!

Ὁ λόγος αὐτὸς θὰ φαινόταν ἀνόητος, βλέποντας
τὸ λίγο χρόνο ἀπὸ τότε πού εἶχαν ἀφήσει τὸ παλιὸ
χαράκιμα, ἂν σ' ὄλην αὐτὴ τὴν ὑπόθεση δὲν εἶταν τὸ
μῖσος τοῦ φεγγαριοῦ. Κούνησε τὸ κεφάλι. Ὁ Καλοῦμπ
σιγομαρμούρισε.

— Ἐπρεπε νὰ γυρίσουμε στὸ στρατόπεδο τὴν ἴδια
ῶρα μὲ τοὺς ἄλλους. Οἱ Μακεδόνας νιώθουν τὴν
καλὴ φωνὴ μὲ τὴ μύτη.

Στάθηκαν νὰ σκεφοῦν, μὲ τὰ πρόσωπα ὀργισμέ-
να, τεντωμένα πρὸς τὰ μπρός.

— Ἐ! ἀνάσανε, ὁ Ντίπλοβιτς, εἶναι ἐχτροὶ πού
μᾶς παραμονεύουν...

Τὸ ἀδύνατο φεγγαρίσιο φῶς, λίγο καθαρισμένο
ἀπὸ τὴ μπόρα, ἔδειξε ἀλήθεια ὁμορφες σιλουέτες
στρατιωτῶν μαζεμένων στὸ λόγγο, πολὺ κοντά, σ' ἀπό-
σταση φωνῆς.

— Διάβολε! γαύγισε ἓνας ἄλλος Βούλγαρος.

Ἦταν τόσο βέβαιος, γιὰ τὴν ἐνέδρα, ὅπου τοὺς
ὀδηγοῦσε τὸ φεγγάρι, πού μὲ μεγάλο πόνο κριτοῦσαν
τὰ οὐρλιάσματα, στὸ τρομερὸ ξετύλιγμα πού εἶχαν
βρεῖ ἐπιτέλους τὸν κίντυνο.

Χαμηλόφωνα ὁ Χαρίτς πρόσταξε πῦρ. Ὁ ἐχτρικὸς
στρατὸς, πού εἶχε ἀκούσει, ἔρρηξε πρῶτα.

— Ὄχ! ἔκανε ὁ Πετρόφ, ὁ ἄνθρωπος πού μᾶς
εἶχε παντρευτεῖ.

Ἐτρεψε κρατιόντας τὴν κοιλιὰ του κ' ἔπεσε, μ' ὄλο
πού ἔκανε ἐνεργητικὰ μὲ τὸ κεφάλι σημεῖο πως ὄχι!

Οἱ σφαῖρες σφύριζαν ἀπὸ τὸνα μέρος κι ἀπὸ
τᾶλλο, πολλαπλασιαζόνταν. Γρήγορα οἱ ἄντρες ἔπεσαν
χάμω.